

NICKI THORNTON

GALVAŽUDŽIŲ KAVINĖ

GALVAŽUDŽIŲ KAVINĖ

Versta iš:
Nicki Thornton
THE CUT-THROAT CAFÉ
Chicken House, Frome, 2020

Savo seserims Karenai ir Sandrai

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Nicki Thornton, 2020

© Viršelis, Matt Saunders, 2020

Pirmą kartą 2020 metais anglų kalba pavadinimu

The Cut-Throat Café išleido *Chicken House*,

Fromas, Jungtinė Karalystė.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Chicken House Publishing*,

Fromas, Jungtinė Karalystė.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Miglė Šaltytė, 2021

© Leidykla „Niekio rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-778-8

NICKI THORNTON

GALVAŽUDŽIŲ KAVINĖ

Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

Vilnius
2021

VEIKĖJAI, PASIRODANTYS HEISTOJE GALVAŽUDŽIŲ KAVINĖS BYLOJE

Setas Sepis

Inspektorius Sagacijus Piuteris

Andželika Skver

Sutema

Žolius Kamparas

Linksmuolė Slyva

Lapė Krituolė

Durklius Turmalinas

Ūselis Vikis

Ajeras

Močiutė Sviestutė

Arsenalas Opalas

Kalendra Skver

Geruolė Naujiena

Jaunuolė Amžinaitė

PIRMOJI DALIS

I. „GARDUMĖLAITĖLIS“

– Leidžiu tau daryti du dalykus – tik du. – Andželika Skver permetė per petį ilgus, visiškai tamsius plaukus, išskyrus vieną raudoną sruogą. – Sėdėti kavinėje ir laukti, kol grįšiu. Ir nedrįsk prisivirti košės.

Setas Sepis žinojo, kad jei tavo draugė – burtininkė, nesiklausyti jos nurodymų būtų kvaila. Tačiau tą akimirką jo dėmesį patraukė geltoni skėčiai, kyšantys iš apvalių staliukų, išsibarsčiusių palei „Gardumėlaitelio“ kavinę. Jie plazdėjo vėjyje, tarsi šioje niūrioje, suodinoje akmenimis grįstoje Forumo aikštėje, išispraudusioje nepaprastai įdomaus miestelio centre, būtų nusileidęs būrys milžiniškų drugelių.

Andželika pasikišo po pažastimi lakuotą raudoną lazda sidabrine galva (iš tiesų tai buvo stebuklingas prietaisas, kurio ji niekad nepaleisdavo iš rankų), tarsi norėdama pasakyti, kad jai laikas eiti, ir pasisukusi ant kulno nudrožė spręsti kažkokių labai rimtų reikalų. Setas liko vienas su sunkiu lagaminu ir didele pintine, kamuojamas bjauraus jausmo, kad ir vėl viską daro ne taip. Tačiau, nepatogiai persikreipęs tempdamas nešulius pro triukšmingai plazdančius skėčius, vis tiek negalėjo nuslopinti džiugaus jaudulio.

Šaltame ore sklandė kaitinamo cukraus ir cinamono kvapai. Setas praėjo pro vienintelę klientę, išdrįsusią tokiu oru sėdėti lauke. Tai buvo mergaitė su pasišiaušusių plaukų debesimi – ji sėdėjo viena, pražiota burna, atrėmusi galvą į kavinės langą. Atrodė, kad užmigo bevalgydama labai gardų braškinį pyragėlių.

Ižengus vidun Setą pasitiko šilto oro gūsis bei ant prekystalio pyragėlius dėliojanti moteris ryškia dryžuota suknele ir smulkiomis kasytėmis. Ji plačiai nusišypsojo ryškiai padažytomis lūpomis. Setas taip pat droviai šyptelėjo ir patraukė prie tuščio staliuko kavinės gale, kur pro langą galėjo gerai aprėpti aikštę. Iš čia matys, ar neateina Andželika. Ji mano, kad Setas bėdų pridaryti gali paprasčiausiai sėdėdamas ir laukdamas. Bet jis palauks. Įrodys jai, kad geba košės ir neprisivirti.

Be to, kas gi blogo galėtų nutikti čia, jaukioje kaviniu-kėje šiltai gelsvos spalvos sienomis, kur atrodo, lyg būtų ižengęs į pyragaitį ar įkritęs į saldų kremą?

Jis atsisėdo ir pasimuistė, stengdamasis patogiai paguldyti ant kelių pintinę. Ištiesęs ranką paėmė valgį, nors šiandien labiau rūpėjo ne skaniai pavalgyti, o dairytis aplink.

Kavinėje sėdėjo apie dešimt klientų – krimto storus sumuštinis, mėgavosi glaistytomis priešpiečių bandelėmis ir per dryžuotus popierinius šiaudelius siurbčiojo keistą putotą žalią gėrimą. Buvo girdėti malonus valgančiųjų klegėjimas, skimbčiojo indai, visur tvyrojo skrudinamų sumuštinų su sūriu kvapas.

Kažin, kurie iš jų?.. – susimąstė Setas.

Dalis šių valgančių, knygas skaitančių ir kryžiažodžius sprendžiančių žmonių turi paslaptį. Dėl jos Setas jautėsi patekęs į įdomiausią vietą pasaulyje. Jis labiau už viską troško būti toks, kaip kai kurie šios kavinės lankytojai.

Kai kurie iš jų – burtininkai.

– Jau galiu išlįsti? – pasigirdo švelnus ir melodingas, tačiau suirzęs balsas. – Tikras pažeminimas – leisti nešiojamai pintinėje. Tikiuosi, negalvoji, kad man patinka. Ir ką mes čia veiksime?

Setui jau ne pirmą kartą dingtelėjo, kad išsiaiškinus, jog jo katė moka kalbėti, nebuvo taip smagu, kaip tikėjosi.

Priešais prie lango sėdėjo mergaitė tankiais ir žaliais ir samanų plaukais, tad Setas pamane, jog niekuo neišsiskiriantis lietas pasišiaušęs berniukas plačiomis akimis tikrai nepatrauks žmonių dėmesio. Greičiausiai jis galėtų kad ir visą dieną ramiai sėdėti kampe ir dairytis.

– Sutema, – tyliai atsakė jis, – mudviem reikia palaukti čia ir pasistengti niekam nekristi į akis.

Apsidairė. Kažin, ar pavyktų atspėti, ar žmogus – burtininkas, ar ne?

Pavyzdžiui, tas nedidukas dabita dryžuotu kostiumu prie kito staliuko. Jo pilvą spaudė auksiniais siūlais išsiuvinėta liemenė, o abiejose galvos pusėse augo po kuokštą žilų plaukų, tarsi ant pakaušio būtų kreivai nusileidęs šikšnosparnis. Vyras skubiai sukrimto skrudintą sumuštinį, kimšte prikimštą saliamio ir sūrio, apsilaižė pirštus ir nuėjo prie kasos susimokėti.

– „Gardumėlaitėlio“ kavinė, – sumurmėjo Sutema. – Bet man čia anoks ir gardumėlaitėlis. Aišku, tau gerai.

Tikriausiai jau ruošiesi užsisakyti kokį sotų, cukruotą gardėsį. Gal nupirktum man ledų?

– Jei čia susirinks minia žmonių, norinčių paspoksoti į kalbančią katę, Andželika pasius iš pykčio, – šnipštelėjo į pintinę Setas. – Mes Gamaičijoje, viename iš nedaugelio miestelių, kur gyvena nemaža burtininkų bendruomenė.

Ir pakartojo, ką jam sakė Andželika.

– Miestelyje gyvena ne vien burtininkai. Todėl vis tiek reikia slėptis.

Tik įsivaizduokite miestelį, kur žmonės galėtų tiesiog gatvėje burtais traukti iš oro peles, versti sienas auksu ar sukelti žuvų lietu. Tačiau Setas jau nemažai žinojo apie burtininkus ir suprato, kad to pamatyti greičiausiai neteks. Burtininkai į magiją žvelgia rimtai. Magija labai reta, be to, gali būti ir pavojinga.

Nesusilaikęs atsiduso. Dar visai neseniai buvo įtikėjęs, kad jo likimas – tapti burtininku. Tačiau dabar džiaugtųsi, jei pavyktų burtais bent arbatą pamaišyti. Arba nors kartą buriant nieko nesusprogdinti.

– Gal galėtum dabar patylėti? – ėmė melsti Sutemos. – Gali būti, kad kačių čia apskritai negalima vestis.

– Na, tai jau būtų aiški diskriminacija. Daugybėje kavinių leidžiama atsivesti šunis, visi juos *dievina*, stato jiems dubenėlius vandens... Didžiuliai purvini drimbos. Pavyzdžiui, kačių prausti juk nereikia, ar ne? Pamanytum, kad katę gyvenime kavinės nematė. Beje, gal dar kartelį primintum, kodėl manai, kad čia burti išmoksi geriau negu namie?

Setas prikišo galvą prie krepšio.

– Andželika mano, kad man nepakenktų šiek tiek pabūti tarp kitų burtininkų.

Nors greičiausiai ji norėjo pasakyti, jog tai *jai* nepakenktų šiek tiek pabūti tarp kitų burtininkų, kad padėtų išsiaiškinti, ką daryti su katastrofiškais Seto bandymais mokytis magijos.

Labiau už viską pasaulyje Setas troško tapti galingu burtininku – daugiau apie nieką negalvojo ir nesvajėjo (na, iš tiesų šią akimirką ne ką mažiau troško paragauti to žavingo žalio gėrimo). Tačiau dabar su siaubu suprato, kad gali būti, jog jo troškimas niekada neišsipildys. Kaskart, pabandžius įvaldyti kokį burta, viskas baigdavosi neįtikėtinais blogai. Pavyzdžiui, sykį Andželika be jokių pastangų įžiebė delne mažytę stebuklingą ugnelę. Tačiau kai tą patį padaryti pabandė jis, taip nusidegino, kad kelias dienas negalėjo mokytis, nes visa ranka buvo aprišta milžinišku tvarsčiu.

Atrodė, kad išlaikyti burtininkų egzaminą – vadinamąją Galimybę – ir oficialiai tapti burtininkų pasaulio nariu jam būtų tolygu skrydžiui į Mėnulį.

O dar blogiau – vis labiau įtarė, kad net jei ir paveldėjo iš burtininkės mamos bent kruopelę magijos, ta magija nebuvo gera. Prislėgtas ėmė spoksoti pro langą. Lauke pamatė maždaug trylikametį berniuką riešutmedžio spalvos oda ir trumpai kirptais garbanotais juodais plaukais, besiskinantį kelią pro geltonus skėčius. Jis akimirką stabtelėjo prie miegančios mergaitės, o tada pravėrė duris ir įžengė vidun, įleisdamas gūsį gaivaus pavasario oro. Prisėdęs prie

artimiausio staliuko nerimastingu žvilgsniu permetė patalpą.

– Sveikas, Ūseli. Gal nori karšto šokolado? – moteris už prekystalio grakščiu judesiu čiupo platų puodelį ir spustelėjo mygtuką. Po akimirkos pasigirdo verdančio pieno burbuliavimas.

– Ačiū, Geruole, – atsakė berniukas.

Nedidukė mergaitė samanas primenančiais plaukais pašoko iš vietos.

– Ei, Ūseli!

Jos veidą perkreipė klastinga išraiška. Netrukus ji įsispraudė šalia jo – atrodė, kad prisėdo ne iš draugiškumo, o norėdama neleisti jam pasprukti.

Durys vėl atsivėrė ir vidun įžengė iš pažiūros šiek tiek vyresnis berniukas lygiais, juodais lyg derva plaukais ir tamsiomis, šviesos neatspindinčiomis akimis, lyg juodojo gintaro gabalėliais. Jis buvo apsisiautęs besiplaikstančiu juodu apsiaustu, tarsi būtų norėjęs, kad žmonės galvotų, jog jam ant nugaros dygsta juodos odos sparnai.

– Tą patį, kaip visad, Geruole, – nutęsė, barbandamas pirštais į prekystalį.

– Vadinasi, vieną „Smagerigurį“ – tuojau bus, Durkliau, – atsakė Geruolė ir persimetė per petį smulkias kasytes. – Girdėjau, jau spėjai suimti pirmąjį nusikaltėlį. Neįtikėtina!

Durklius patenkintas šyptelėjo ir pasistatė apykaklę. Rodos, kaip tik ruošėsi atsakyti, tačiau tą akimirką jo šalotos akys žybtelėjo pamačius berniuką. Ūselio veidu perbėgo

baimės šešėlis – jis skubiai užsitempė ant galvos gobtuvą. Durklius atsisėdo tiesiai priešais jį. Mergaitė tankiais žaliais plaukais piktai sukikeno.

Geruolė grįžo prie staliuko ir griežtai susidėjo rankas ant plačių klubų.

– Tik norėčiau perspėti, kad jei jūs, pameistriukai, ruošiatės vienas kitam krėsti pokštus, prašom nepradėti mano kavinėje. Antraip išvarysiu visus. Pamanykite! Priburti žmonėms kiškių ausų ir versti vieni kitus mėlynuoti!

Ir linguodama galva grįžo už prekystalio.

Pameistriai. Išgirdus šį žodį Setą diegte nudiegė.

Vadinasi, jie visi mokosi būti burtininkais! Jis smalsiai ir pavydžiai nužvelgė vaikus. Pameistrystė labai svarbi, nes taip mokytis magijos geriausia – nors burti, kad žmonėms išdygtų kiškio ausys arba pamėlynuotų oda, turbūt nedėrėtų.

Geruolė atnešė Durkliui aukštą stiklinę su milžiniška porcija ledų, papuoštų plakta grietinėle ir šokolado trupinėliais. Šis truktelėjo pečiais ir pakabinęs prarijo didžiulį kąsnį deserto. Nors iš išvaizdos atrodė labai įspūdingas, berniukas ledus kirto taip noriai, kad Setui dingtelėjo, jog jis tikriausiai ne ką vyresnis už Ūselį.

– Nebegalima pokštauti? Ech, gaila. – Žaliaplaukė mergaitė pervėrė Geruolę klasingu žvilgsniu. – Tiksliau, negalima pokštauti čia, Garduke!

Ir timptelėjo Ūselio gobtuvą.

– Ak, matau, atsikratei jų. O buvo tokios mielos kiškučio ausys.

Ūselis truktelėjo gobtuvą atgal, stengdamasis gėrimą išmaukti kuo greičiau, bet buvo akivaizdu, kad jis labai karštas.

Spigus ir negailestingas mergaitės juokas Setui rėžė ausis. Pats to nejausdamas iš pykčio sugniaužė rankoje valgiaraštį, negalėdamas atplėšti akių nuo pameistrių.

Durklius pasilenkė prie Ūselio.

– Negirdėjau, kad būtum pasakęs *labas*. Su draugais reikėtų elgtis mandagiau.

– Labas, Durkliau, – sumurmėjo berniukas. Akivaizdu, kad norėjo sprukti, bet buvo apsuptas iš visų pusių.

– Stabtelėjai pasikalbėti su Mirta? Deja, rodos, ji užmigo, – vyptelėjęs tarė Durklius.

Mergaitė samaniniais plaukais dar kartą suprunksėtė.

Staiga Ūselis ėmė čiaudėti. Čiaudėjo taip stipriai, kad galėjo kvėpuoti tik greitais, negiliais kvėptelėjimais, ir buvo matyti, kad iš paskutiniųjų stengiasi ištraukti į plaučius oro. Akys ašarojo. Jis ėmė kažko grabalioti kišenėje.

Setas jau stojosi, tačiau po akimirkos prišokusi Geruolė įkišo ranką jam į kišenę ir ištraukė ploną, kampuotą žalią buteliuką. Ūselis linktelėjo, sunkiai traukdamas orą, ašaromis trykštančiomis akimis. Geruolė atsuko dangtelį, įvarvino kelis lašelius į stiklinę vandens ir padavė dūstančiam berniukui. Jis gurkštelėjo ir čiaudulys iškart liovėsi – netrukus jis vėl atrodė normaliai.

– Ar tai jūs jam kažką įkišote? – piktai paklausė Geruolė. – Jei ir vėl sugalvojote pokštauti, šį kartą uždrausiu čia lankytis visiems pameistrams. Nejuokauju.

Niekas neatsakė. Geruolė apsisuko ir nudrožė lauk valyti staliukų. Pikti jos žingsniai aidėjo kaip ir iš įniršio besidaužanti Seto širdis.

O tada Seto rankoje be jokio perspėjimo plykstelėjo liepsna – ugnies liežuviai pašoko iki pat lubų ir bemat prarijo jo gniaužtą valgiaraštį. Setas iš netikėtumo net pašoko, netyčia nusiųsdamas šalin pintinę su Sutema, ir nieko nelaukdamas įgrūdo ranką į ašotį su vandeniu. Skubiai apsidairė, vildamasis, kad bent šį kartą spėjo užgesinti liepsną, kol dar niekas nieko nepastebėjo.

Ore tvyrojo dūmai ir degėsių kvapas.

Setas čiupo pintinę bei lagaminą ir puolė prie durų, bet kaip tik tą akimirką lauke pasigirdo dūžtantys indai. Iš pradžių Setui dingtelėjo, kad ir indus kažkaip sudaužė jis, bet po sekundės vos kaktomuša nesusidūrė su išgąstingai vidun puolančia Geruole. Ji abiem rankomis spaudė burną, tik švietė didžiulės persigandusios akys.

Lauke prie miegančios mergaitės gulėjo sudaužyta lėkštelė ir sutrypti braškinio pyragėlio likučiai.

– Padėkite! – sukliko Geruolė. – Kvieskite gydytoją! Greičiau! Mirta Rūdaitė, ji – ji – o, šventas mėnulėli! Man atrodo, ji negyva!

TURINYS

PIRMOJI DALIS

1. „Gardumėlaitėlis“ 7
2. Burtininkų pasaulio būstinė 16
3. Keista sprogi magija 23
4. Kalendra Skver 28
5. Bus labai jauku 36
6. Močiutės Sviestutės mežginiai 43

ANTRJOJI DALIS

7. „Gardusis galas“ 50
8. Vaidingasis vaistologas Ajeras 56
9. Tegul tik pabando mane sulaikyti 61
10. Palieka kapstytis vieną 67
11. Naidžių uogos ir pelkių bandelės 71
12. Galios, kokių troško ir Setas 76
13. Užpulta Lapė Krituolė 80
14. Vaistai ar nuodai 85
15. Slapta informacija 91
16. Palik bylas ekspertams 95
17. „Smageriguris“ 101
18. Būsimas juodasis magas 111
19. Bangų stiklas 116
20. Kambarys be magijos 125

TREČIOJI DALIS

21. „Nuodėminga oda“ ir „Gardusis galas“ 132
22. Tu visada pasitiki įtartinais žmonėmis 139
23. Piktas senis 147
24. Magipolo pameistrys 154

25. Trijų sausainių suvalgymo trukmės uždavinys	158
---	-----

26. Trečias įtariamųjų sąrašas	166
--------------------------------	-----

27. Užžėlusios kapinės	172
------------------------	-----

28. Nė trupučio magijos	177
-------------------------	-----

29. Užpultas tarnybos metu	182
----------------------------	-----

KETVIRTOJI DALIS

30. Užkeikimas blakėline	187
--------------------------	-----

31. Jei labai prireiktų	193
-------------------------	-----

32. Naidžių uogos ir gličvičinas	200
----------------------------------	-----

33. Pameistrių programos pabaiga	203
----------------------------------	-----

34. Stebuklingos savybės	209
--------------------------	-----

35. Prisipažinimas	216
--------------------	-----

36. Išlaisvintos magiškos galios	222
----------------------------------	-----

37. Dar vienas Pameistrių Skerdiko išpuolis	227
---	-----

PENKTOJI DALIS

38. Neįveikiami burtai ir siaubingi užkeikimai	230
--	-----

39. Amžinojo ažuolo pranašystė	236
--------------------------------	-----

40. Ji net nemoka burti	242
-------------------------	-----

41. Toks pasiūlymas pasitaiko tik kartą gyvenime	245
--	-----

42. Toks tavo likimas	254
-----------------------	-----

43. Viduje verdantis įniršis	259
------------------------------	-----

44. Neteisėta magija	262
----------------------	-----

45. Kuo nors padėti	270
---------------------	-----

46. Stebuklingas gydymas	278
--------------------------	-----

Padėka	284
--------	-----

Našlaitis virtuvės padėjėjas Setas Sepis nė nebūtų drįsęs pasvajoti, jog kada nors galėtų tapti ne virėju, o burtininku. Tačiau paaiškėja, kad net labiausiai stulbinami dalykai yra įmanomi. Galbūt jam iš tiesų nusišypsos laimė įstoti į burtininkų mokyklą. Tačiau visų pirma teks išspręsti dar vieną paslaptinę ir magišką bylą.

Rašytoja Nicki Thornton daugiau nei dešimt metų drauge su vyru darbavosi jūdviejų knygyne. Mėgstamiausia jos darbo dalis – klausytis vaikų pasakojimų apie labiausiai patinkančias knygas. Būtent šie pokalbiai su dviem sūnumis bei kitais į knygyną užsukančiais vaikais ir įkvėpė N. Thornton taip pat pradėti rašyti. „Galvažudžių kavinė“ – trečioji fantastinių detektyvų trilogijos apie Setą Sepį, skirtos vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams ir visiems paslaptinių istorijų gerbėjams, dalis.

Redaktorius Vainius Bakas
Korektorė Erika Merkytė-Švarcienė
Maketavo „Nieko rimto“ dizaino grupė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Setas Sepis
netveria džiaugsmu
galėdamas apsilankyti
mieste, kuriame gyvena daugybė
burtininkų šeimų. Galbūt svajonė
patekti į kerėtojų mokyklą pagaliau išsipildys?
Tačiau iki šiol visi jo bandymai burti buvo tikra katastrofa.
Be to, Seto magija iš tiesų labai pavojinga. Kas, jei apie
tai sužinoję didieji burtininkai uždraus jam net prisirišti
prie taip trokštamų stebuklų ir paslapčių?
Bet gal viskas ne taip ir blogai. Galbūt Setui tereikia rasti
gerą mokytoją? Deja, panašu, kad vaikinukas į burtininkų
miestą atvyko ne pačiu geriausiu metu. kažkas puldinėja
magijos mokyklos mokinius. Šįkart savo paties norus ir
siekius teks atidėti – dabar svarbiausia ištirti dar vieną
pavojingų magiškų nusikaltimų seriją.

FANTASTIŠKAS DETEKTYVAS, PILNAS
MAGIJOS IR ŠIURPIŲ PASLAPČIŲ!

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-778-8

9 786094 417788

